

číslo 25

WALKROVINY

LEDEN 2017

LADOVSKÁ
ZIMA

Obsah

Úvodní slovo šéfredaktora	- 2 -
Literární soutěž Sovičkiáda - pokračování básniček	- 3 -
Povídka	- 6 -
Em - třetí díl	- 6 -
Lodní deník suchozemce	- 8 -
LitRýna.....	- 11 -
Post Scriptum	- 24 -
Komiks	Chyba! Záložka není definována.
Myšlenka.....	- 34 -
Fejeton	- 35 -
Ta nejlepší přítelkyně na světě	- 35 -

Úvodní slovo šéfredaktora

Drazí čtenáři,

i dnešní číslo přináší něco nového, nejen nová témata a příběhy, ale zbrusu nový komiks, který je dílem Davida Majirského. Tento komiks je velmi odlišný od toho předešlého a dovolím si říct, že je v mnoha ohledech poutavější. Stále se pro naše čtenáře snažíme tvořit nový obsah a tento komiks je toho důkazem. Jinak se toto vydání drží klasických rubrik. Bohužel tvůrci obsahu jsou plnohodnotní studenti což, mimo jiné znamená, že rozsáhlost obsahu byla poznamenána končícím pololetím. Je to obvyklý jev, skoro až hodný uměleckého vyobrazení, studenti balancující váhy průměrů ve svůj prospěch, učitelé neúnavně mávající desítkami testů nezajímajíc se o vytíženost studentů. Docela temný, avšak nevyhnutelný obrázek. Z dlouhodobého hlediska si však musíme přiznat jedno - ono je to pololetí stejně absolutně nedůležité, co se známek týče. Alespoň můžete mít radost z té pomlky v testování v období po pololetí.

Užijte si pročitání tohoto čísla a nebojte se sdílet náš časopis mezi přáteli!

Jakub Jílek

Literární soutěž Sovičkiáda - pokračování básniček

I v tomto čísle si můžete pročíst další básničky účastníků soutěže Sovičkiáda!

Za oknem

Sedím za oknem,
venku se **blýská**.
Prázdniny skončily
a mně se stýská.
Slunce už nesvítí,
venku je **sychravo**,
přemýšlím, přemýšlím,
kdeže je to jaro?

Jakub Valigura

Omyl

Brzy za sychravého rána,
slyšel jsem u mlýna výskat vysokého pána.
Byl to jen obyčejný obyvatel Přibyslavi,
mýlil jsem se, když jsem myslel, že je z Prahy.

Martin Komárek

Myška v naší spíži

Zbyněk otevřel naši spíž,
uviděl tam šedou **myš**.
Pyšná myš se na něj kouká,
chutný **sýr** před sebou souká.
Rozsypala hladkou mouku,
vylezla si do klobouku.
„I ty jednou budeš **vzlykat**,
za své činy tuze **pykat!**“

Linda Lachmannová

Myší vyprávění

Přišel k **myši** jednou **slepýš**:
„Kde ty vlastně, **myši**, **bydlíš?**“
„**Bydlím** v malém **příbytku**,
kde mám plno **nábytku**.
Mým sousedem je noční **výr**,
chodí si k nám pro švýcarský **sýr**.
A když nejsme někdy doma,
bývá z toho hned pohroma.“

Tadeáš Příkryl

Obyvatel

Obyvatel sídliště **bydlí** v **bytě**,
nábytek si staví velmi hbitě.
Chtěl by míti v **bytě býka**,
obyčej však dovoluje pouze psíka.

David Zbožínek

Netopýr

Netopýr je noční **myš**
s kůží hladkou jako **plyš**.

Víš, kde **bydlí**, víš?

On je **pyšný** na svou skrýš.

Nedaleko **Ruzyně**,
nachází se jeskyně.

V ní hladina krásně se **třpytí**,
takže má **netopýr** dostatek pití.

Vysoko na stropě krápník tam visí,
zřejmě už bude pořádně **lysý**.

Netopýra prý to děsí,
nevím, v čem to vězí.

Pokud se mu **nevyhne**,
určitě tam zahyne.

Viktorie Kratochvílová

Povídka

Em - třetí díl

Odvedl mě ke schodům a potom nahoru. Šli jsme do nějakého pokoje. „To je tvůj pokoj?“ zeptala jsem se při pohledu na noční stolek. Byla na něm knížka Vetřelec 1. „To si myslíš, že tě беру do cizího pokoje?“ zavtipkoval. „No. Tak co mi chceš?“ Umírala jsem nedočkavostí. „Doufám, že se ti to bude líbit,“ řekl a začal hrabat ve skřínce pod nočním stolečkem. Přišla jsem k němu a vzala si tu knížku, co tam ležela. Začala jsem v ní listovat a listovala jsem v ní, než se ke mně zase otočil. „Tohle je pro tebe.“ Podal mi umělou růži. Byla čistě bílá. „Děkuji,“ řekla jsem a objala ho. Na stěně jsem si všimla velikých hodin. Ukazovaly 17:30. Cukla jsem sebou. On mě pustil. „Co se děje?“ zeptal se nejistě. „Promiň. Už musím jít. Za chvíli mi donesou večeři. Díky moc za tu růži. Ahoj.“ Otevírala jsem dveře, když se mě zeptal: „Budeš zítra ve společenské místnosti?“ Otočila jsem se za ním a přišla jsem blíž. Objala jsem ho a dala jsem mu pusku na tvář. „Co myslíš?“ zašeptala jsem. Pustila jsem se ho a vyběhla z jeho pokoje. Běžela jsem do pokoje, abych stihla večeři. Najedla jsem se, sedla jsem si na okno a přemýšlela jsem, jak nádherný dnešní den byl.

„Ahoj. Jak se máš Em?“ zeptal se doktor. „Dobře. Je mi dobře a mám se dobře. Co může být lepší?“ Doktor se usmál. „Takže večerní dávku léků ti za chvíli donese sestra. Dobrou noc a jako vždy kdyby cokoliv tak zvoň na sestry.“ řekl a otočil se. „Dobrou noc.“ řekla jsem. Za chvíli za mnou přišla sestřička a donesla mi léky. Ty nechutné pilulky, které musím jíst. Dala jsem si je do pusy, zapila a poděkovala, ostatně jako vždycky. Usnula jsem skoro okamžitě.

Je ráno. Konečně. Nemůžu se na Joshe dočkat. Ale rozdělovalo mě od té chvíle ještě několik hodin. Opět přišel doktor a vyptával se na můj stav. Opět kladné odpovědi. Ale v jednom to bylo jiné. Trvalo to alespoň 14krát déle než

obyčejně. Zase ty prášky. Zase ta bolest. Předtím jsem si toho nevšíkala, ale všechny mé dny tady jsou v celku stejné. Usínám. Propadám se do toho podivného spánku.

„Nazdar Emily.“ řekl našťvaně. „Ahoj.“ odvětila jsem. „Zamilovaná Emily.“ uchechtl se. Ironický smích. „Víš vůbec, co udělal ten tvůj Joshua?“ zeptal se. „Kvůli němu málem umřeli všichni jeho přátelé. Udělal vražednou hru, která skončila, až když měl někdo jiný než on zemřít.“ To mě trochu zarazilo. Je to však jen v mé hlavě. „On za to nemohl. Nebyl pod svou kontrolou.“ Znovu se uchechtl. Už mě to celkem štve. „Tak pokud je ti to jedno. Já jen abys věděla, kdo je vůbec zač.“ zašeptal při pohledu na mě. „Já to vím.“ řekla jsem. „Nevíš. Nevíš o něm skoro nic.“ Při těch slovech se na mě ještě víc zahleděl. Proč je na mě kvůli tomu tak našťvaný? Josh ho nemůže nijak ohrozit, do hlavy se mi přece nedostane. Teda už mi ji úplně zaplnil, ale jinak než Seb. „No jo. Mladý pár. Dokonalé, co?“ Ironie, opět. „O co ti jde?“ Podíval se na mě. „Sbohem Emily.“

Probudila jsem se a byla jsem zpocená. Toto se mi nikdy, když jsem Seba viděla, nestalo. Budu se muset jít osprchovat. Teď už doktor nepřijde, protože ví, že do společenské místnosti, půjdu i tak. Rychle jsem se zvedla. Vzala jsem si ze skříňky ručník, sprchový gel, kartáč na vlasy a šampon. Vyběhla jsem z pokoje do koupelny. Osprchovat, osušit, rozčesat vlasy, obléct a rychle do společenské místnosti.

Už tam čekal. Začalo mi tlouct srdce. Když mě uviděl, hodil po mě pohled, který jasně říkal: No konečně!. „Ahoj Em.“ řekl a šel mi naproti. „Ahoj.“ usmála jsem se. „Promiň, že jdu pozdě.“ Naklonil se ke mně. „Kvůli mně ses sprchovat nemusela.“ Podívala jsem se na něj. „Však jsem se nesprchovala kvůli tobě.“ Najednou jsem si vzpomněla na to, co mi řekl Sebastian. „Joshi, jak to bylo s těma kamarádama?“ Podíval se na mě. „Poslyš, nejsi nějak zvědavá? Proč to chceš vědět?“ Panebože. Teď jsem u něj ta nejzvědavější holka! To mi tak scházelo. „Nemusíš mi to říkat, jestli nechceš.“ řekla jsem rychle. „Stejně bych ti to musel říct. Prostě jsem udělal, že jsem umřel. No a všichni mě hledali. Bylo to vážně nebezpečné. No a potom... “ Ne, to ne. Třeba to byla jen náhoda. Doufám. Musí to být náhoda. Třeba si jen namlouvám, že mezi tím co říkal Seb a to o Joshově minulosti...

..pokračování příště

Kristina Anežka Hlavinková

Lodní deník suchozemce

21.9.

Kapitán dnes přinesl soudek s rumem, což se neobešlo bez všeobecné radosti celé posádky, a což mi v mnohém usnadnilo můj plán. Dnešní oběd jsem vařil sám, a tak mi nic nebránilo v tom, abych do oběda přidal trochu uspávací (jen trochu, aby nebyl nápadný ten úbytek). Přimíchal jsem jej do omáčky, mírně zamíchal a nemohl se dočkat realizace toho, co jsem si pečlivě promýšlel několik dní. Nechtěl jsem to sem psát, protože kdyby někdo z posádky našel můj deník a přečetl si ho (někteří z nich dokonce umí i číst), to by byl můj konec. Sám jsem si oddělal část stranou, abych náhodou nesnědl „ochucenou“ porci a nepřenesl se do stavu blaženého spánku. Počkal jsem si, až všichni usnou, opatrně přikročil ke kapitánovi a jemně mu stáhnul ze zápěstí svazek s klíči. A v tu chvíli přišlo první z celé série nepříjemných překvapení. Kapitán měl za krkem vytetovanou lebku, znak pirátů. V tu chvíli mi bylo jasné, proč kapitán tak nepřiměřeně reagoval na mé zvědavé otázky. Ale nejvíce mě zajímal náklad, a tak jsem se vypravil do podpalubí prohledat náklad. Nemohu se však vzpamatovat z toho, co jsem tam viděl, a tak budu pokračovat až zítra.

22.9.

Zajímá Tě, můj milý deníčku, co jsem včera objevil v podpalubí? Rozhodně to nebyly znaky ctihodného námořníka. Nakradené sudy střelného prachu, falešné bankovky, a dokonce i lidské kosti. Nevím, co budu dělat, protože když jen naznačím, co jsem viděl, možná skončím jako nositel těch kostí. Když však budu mlčet, řádění desperátů nepřestane. Nikdy bych se nenadál, že za svůj sen budu muset zaplatit tak krutou daň, jako je sdílení jednoho prostoru s lupiči a vrahy. Myslím, že vím, co udělám a udělám to tak, abych ulevil svému svědomí a zároveň neskončil jako další zářez na kapitánově opasku. Coby lodní kuchař proto mám ideální podmínky.

23.9.

Dnes je den jako stvořený pro to, abych zrealizoval svůj záměr. V kuchyni se povaluje spousta starých, nepotřebných skleněných lahví, což mi výborně nahrává do karet. Musím pro to však obětovat část tebe. Dovol mi, abych si směl vytrhnout jen tvou jedinou stránku. Pomůže to dobré věci, jinak bych to nedělal. Na tu vytrženou stránku napíšu vzkaz, ve kterém barvitě vylíčím, v jaké společnosti se pohybuji a jakého druhu je náklad v podpalubí. Nemám co ztratit. Buď si můj vzkaz někdo přečte, já budu osvobozen a mužstvo v čele s kapitánem spravedlivě souzeno, nebo si jej nikdo nepřečte, nikdo se o ničem nedozví (ani kapitán) a já budu nadále vařit hrstce páchnoucích primitivů. Tak či tak mi nic nehrozí.

24.9.

Včera jsem se k akci neodhodlal, neboť jsem zvažoval všechny možné konce a všechna možná rizika. Teď jsem se ovšem rozhodl méně myslet a více konat. Ráno jsem hodil láhev do vody a pozoroval ji, jak pomalu a poklidně pluje vstříc pevnině. Nezbyvá mi než čekat.

29.9.

Promiň mi mou pětidenní pauzu, ale nebylo o čem moc psát. Celé dny jsem vyplňoval službou na lodi a myšlenkami na lahev s poselstvím. Až konečně dnes jsem spatřil blížící se loď, jejíž kormidelník mi poslal zprávu, že si můj vzkaz přečetl, a že se blíží policejní loď, připravena zatknout bandity. Začal jsem se strachy třást jako osika, neboť nešlo předvídat, zda se kapitán nepokusí vyhnout zatčení. Naštěstí vše dopadlo, jak mělo. Posádka byla zajata a mě převezli zpět na pevninu, kde mi policejní náčelník zaplatil noc v přímořském hotelu a zítra mám poputovat zpět domů.

30.9.

Dnes jsem se poprvé po dlouhé době setkal s otcem. Došlo mezi námi k přátelskému rozhovoru, při němž jsme si mnohé vyjasnili. Já mu vysvětlil, že moře jsem si užil až dost a že mi došlo, že v krámě nejsem vystaven takovému riziku ohrožení života, jako mezi piráty. On mi zase vysvětlil, že jej mrzí jeho zbytečně tvrdé zákroky a že se mi omlouvá za ty spálené cestopisy. Koupil mi nové a já mu ze samé vděčnosti (a taky proto, že něčím se živit musím) začal vypomáhat v obchodě a nakonec jsem si i k této práci našel vztah.

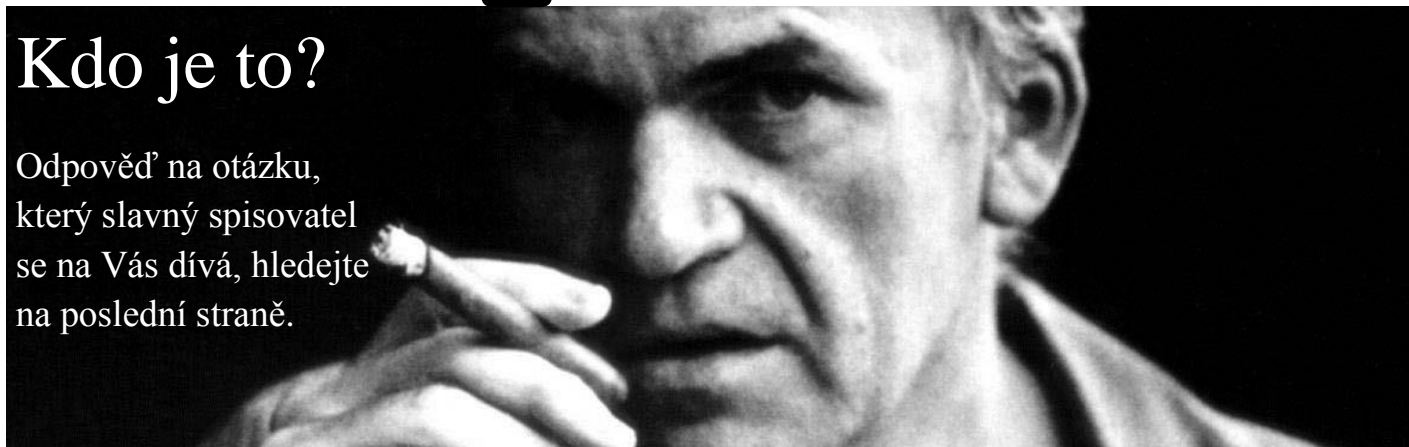
Martin Dobeš

LitRýna

Literární časopisek studentů
semináře tvůrčího psaní do každé hodiny
Příloha školního časopisu Wolkroviny

Kdo je to?

Odpověď na otázku,
který slavný spisovatel
se na Vás dívá, hledejte
na poslední straně.

Vážené čtenářky, vážení čtenáři,

Vítejte v roce 2017. Kéž by tento byl naplněn hudbou, filmem, výtvarnem a hlavně čtením i psáním. Protože inter mūsās silent arma. Tedy snad.

*V semináři tvůrčího psaní jsme rok 2017 začali zostra. Co mají společného Kunderův **Žert**, **Babička** Boženy Němcové, Fitzgeraldův **Velký Gatsby**, **Sto roků samoty** Gabriely Garcíi Márqueze, Kafkův **Proces** a **Komu zvoní hrana** Ernesta Hemingwaye? Vlastně skoro nic, tedy až na to, že to jsou klasické knihy patřící do zlatého fondu české nebo světové literatury. A taky mají zajímavé první věty. Schválně, poznáte, která je odkud?*

1. Patrně učinil někdo na Josefa K. křivé udání, neboť aniž se dopustil něčeho zlého, byl jednou ráno zatčen.
2. Tak jsem se mnoha letech octl zase jednou doma.
3. Babička měla syna a dvě dcery.
4. Když jsem byl mladší a všechno se mě hloub dotýkalo, dal mi otec jednu radu, která se mi od té doby honí hlavou.
5. Ležel v lese, natažen na hnědém jehličí, bradu opíral o složené paže a vysoko v korunách borovic mu nad hlavou vanul vítr.
6. O mnoho let později, tváří tvář popravčí četě, vzpomněl si plukovník Aureliano Buendía na ono vzdálené odpoledne, kdy ho otec vzal k cikánům, podívat se na led.

Pro své tvůrčí psavce jsem nachystal následující hru. Každý dostal jednu z výše uvedených vět a měl ji rozvést do krátké povídky. O tom, z jakých knih věty pocházejí, jsem jim neřekl (i když nepochybuji, že některé z nich mohli lehce poznat). Dali se do psaní, ale po zhruba deseti minutách museli text opustit, přesedli si k druhému textu rozepsanému spolužákem a v něm pokračovali. Tak se šest autorů (Vendula, Anička, David, Marek, Hana a Michal) nakonec podílelo na všech šesti povídkách, které Vám coby své kolektivní dílo předkládáme v této LitRýně.

Myslím, že experiment se vydařil. Musím říct, že dlouho v tvůrčím psaní nevznikly tak zajímavé texty. Zdá se, že první věty velkých románů v sobě skutečně mají zakletý celý příběh, včetně atmosféry, postav a jejich osudů. Nakonec, posuďte sami.

Michal Marek

STO ROKŮ SAMOTY

O mnoho let později, tváří tvář popravčí četě, vzpomněl si plukovník Aureliano Buendía na ono vzdálené odpoledne, kdy ho otec vzal k cikánům, podívat se na led.

Vzpomínka jasná a ryzí, jako kdyby byla celá ta dlouhá léta uchována ve vakuu. Putovali tenkrát s otcem dlouhé hodiny, aby se z rodného městečka dostali až k pobřežní osadě, odkud se led rozvážel do okolí.

„Neboj se, chlapče,“ pohládl ho tenkrát otec po hlavě, když po dotyku s nečekaně studenou hmotou vylekaně ucukl. „Žádné nebezpečí ti nehrozí. Tady ne,“ dodal jeho otec a nervózně se rozhlédl.

Nejprve byl lehce nedůvěřivý vůči té dosud neznámé látce, avšak brzy zjistil, že se opravdu není čeho bát. Ba naopak, led jej začal podivným způsobem fascinovat. Hmota byla pevná, ovšem poměrně křehká, průhledná a i přes praskliny a bubliny se zdála býti dokonalou.

Krásná a tak chladná, vytvářela tvary a obrazce, které jaktěživ neviděl. A to již viděl mnoho krásných prací, skláři dokázali hmotu tolik podobnou, leč přesto tolik jinou, nádherně zdobit. Matka příroda u něj však vedla, obdivoval ona díla, která tvořila – jen tak, sama od sebe, snad bez námahy.

Pamatoval si, jak si led chtěl uchovat, nechat si jej už navždy a obdivovat jej při každé příležitosti. Našel opravdu krásný kus – dokonalá krychle bez jakýchkoli prasklin, pouze plná bublinek různých velikostí a uprostřed zmrzlý kvítek.

Vzal onen ledový krystal do ruky, dlouhou dobu tam jen tak stál a obdivoval jeho krásu, nevšiml si chladu, který způsoboval. Bylo mu jedno, že už téměř necítí prsty, jak měl led stále v ruce.

Najednou si vzpomněl na skleněnou sochu, kterou kdysi dávno viděl ve svém rodném městě. Na to půvabné vyobrazení ženy v životní velikosti, která stála na náměstí. Znova se podíval na kvádr, který držel v ruce. V náhlém popudu ho odhodil a běžel ke koním, do brašny svého otce, pro kladivo a dláto. I když tento plán vypadal naprosto nereálně, nebral na to ohled. Pamatoval si, že kdysi ze dřeva vyřezal pár postaviček. Tohle nemůže být o tolik těžší. Z toho ledu si prostě vytesám sochu. Bude obrovská a ve slunečním třpytu se bude lesknout jako obrovský diamant. Dal se tedy do práce, když v tom ho někdo uchopil za rameno a zařval, „co to děláš, chlapče?“. Třásl jsem se tak strachem, že jsem ze sebe vypustil pazvuk.

„Ty neumíš mluvit, nebo co?“

Než jsem však stačil cokoliv říct, objevil se za mnou můj otec. Cikán si ho ze začátku nevšiml. Dál mě propaloval svým pohledem. Po chvíli ale zvedl svůj zrak.

Jak byl překvapen, nedokázal pořádně promluvit. Chvíli se o něco pokoušel, nejspíše o omluvu.

Plukovník se musel zasmát. To odpoledne byl sice vyděšený k smrti, po nějaké době se ale z této historky stalo jeho nejlepší vyprávění z dětství. Chlubil se s ním při každé příležitosti, především svým vojákům, kteří ty momenty měli rádi, protože ukazovaly lidštější tvář jinak nekompromisního velitele, který neodpouštěl a nezapomínal.

A tak teď, při pohledu do hlavní pěti pušek, tváří tvář největší přesile, která může vojáka potkat, myslel na tu chvíli a konečně si vybavil chlad, který z toho ledu tenkrát před léty svíral v dlani. Ruka jej začala zámst, mrzla, bolela, měnila barvy. A on se na ni díval a cítil, že v ní drží celý svůj život.

KONEC.

ŽERT

Tak jsem se mnoha letech octl zase jednou doma. Polovina věcí ztracených, absolutně bez hotovosti. Unavený, hladový, špinavý.

Rovnou jsem zamířil směr koupelna, abych vysypal obsah svého kufru do prádelního koše. Tu kupu hadrů, která bývala oblečením, budu muset co nejdříve vyprat.

Ovšem ani já se nemohl nazvat zrovna voňavým. Shodil jsem ze sebe oblečení a rovnou pod sprchu. Po tak dlouhé době, kdy jsem nenavštívil vanu, ze mě tekla černá voda.

Skautské tábory nikdy nejsou med, ale letos to byl extrém. Celé dva týdny přšelo, takže jsem musel pořád chodit ve vlhkém, někdy dokonce mokrém oblečení. Nevím, co to naše tenkrát napadlo mě tam přihlásit, Foglara jsem nikdy nečetl, totemy nevyřezával a co se týče uzlů, měl jsem problém zavázat si tkaničky. Jenže to bylo před mnoha lety. A já kvůli tomu utekl z domova. Chvíli jsem se protloukal, hledal se, ale jak chce někdy sám Osud, nakonec jsem si paradoxně ke skautingu cestu přece jen nějak našel a dokonce se stal táborovým vedoucím. Některé věci jsou prostě dané, co naděláte.

A teď jsem se po letech vrátil domů. Protože ty dva poslední týdny mě přinutily k tomu, aby se kruh uzavřel. To vše se mi honilo hlavou, dokud ze mě pod sprchou nestekl poslední zbytek špinavého zážitku z posledního skautského tábora, na kterém jsem kdy byl.

Že se stane něco hrozného, jsem začal tušit už po cestě tam. V autobusu byl nedýchatelný vzduch, tak jsem otevřel okno a Ferdovi vylétly papíry s akordy na kytaru ven. Průvan mu je vytáhl a rozvěsil na třešně lemující silničku vedoucí do hor. Řidič odmítl zastavit, Ferda dostal záchvat zuřivosti, snažil jsem se ho uklidnit, on mě kousl do ruky a já věděl, že tenhle tábor nebude jen tak.

Až na nepřízeň počasí a pár dalších menších katastrof, které se staly, však tábor probíhal v klidu. Byli jsme za to rádi a užívali si každický okamžik, byť ve vlhkém či mokrém oblečení. I přes to všechno však můj špatný pocit stále zůstával a neodbytně se hlásil o slovo, kdykoli mě přistihl v příliš veselém a bezstarostném stavu.

Byl večer a všichni jsme se právě vydali do ztemnělého lesa sbírat bobříky odvahy. Rozptýlili jsme se mezi kmeny stromů, které rostly blízko u sebe a tvořily porost tak hustý, že už po pár krocích člověk nedohlédl na ostatní členy.

A to byl přesně ten okamžik, kdy se mé obavy naplnily. Všichni ostatní již byli stovky metrů daleko, takže je všechny rychle svolat, a předejít tak katastrofě, bylo zcela nemožné. A tak mi nezbývalo nic jiného než s krví ztuhlou v žilách a zorníčkami rozšířenými strachem stát a ptát se sebe sama, zdali to, co jsem slyšel, byl opravdu výstřel.

Stál jsem tam v temnotě, úplně sám a jedině, co mě v tu chvíli napadlo, bylo nadávat na svou hloupost, že jsem si pro jistotu nevzal aspoň baterku. Sakra! Co mám teď proboha dělat. Nutím se uvažovat jasně. Ne, výstřel to být nemohl, a i kdyby náhodou, nejspíš to byl jenom nějaký zatoulaný myslivec. Snažím se uklidnit a zaposlouchávám se do okolních zvuků. To ticho je uklidňující. Konečně žádné mluvení, žádný řev ani pískot. Jen tichý klidný les. Netrvalo to ale dlouho. Za několik minut se nad mou hlavou vysoko na obloze rozsvítila světlice a potom se strhl neuvěřitelný rámus. Výstřelů, jaké jsem slyšel předtím, bylo tolik, že jsem je ani nestihl počítat. Oblohu začala ozařovat křížovat světla a něco co připomínalo petardy na Silvestra.

V dálce jsem viděl, jak se lesem valí hustý dým. Že by tohle bylo součástí programu? Toho, kdo ho vymyslel, bych nejradši vyfackoval. Když se ale z mlhy v dálce začaly vynořovat siluety něčeho, co připomínalo tanky, uvědomil jsem si, že tady asi něco nehraje. V tom jsem ucítil něco na zádech. Dopadl jsem tou tíhou na zem.

„Dělej, musíme se schovat!“ zašeptal mi Ferda do ucha. Rychle jsem zareagoval a zatáhl ho do nejbližšího křoví. „Co teď do pytle budeme dělat? Tohle je snad noční můra!“ tiše zanaříkal. Třásli jsme se strachem.

„Hej, vzbud' se!“ Prudce jsem sebou trhl. Což nebyl zrovna dobrý nápad. Spadl jsem do úzké uličky stanu.

„Měl jsi asi špatný sen,“ smála se nade mnou jedna z vedoucích. Musel jsem si oddechnout. „Doufám, že o tom, jak během naší noční stezky odvahy začala válka, už se mi nikdy zdát nebude,“ řekl jsem jí.

Bylo 31. srpna 1939 a prázdniny skončily.

KONEC.

PROCES

Patrně učinil někdo na Josefa K. křivé udání, neboť aniž se dopustil něčeho zlého, byl jednou ráno zatčen. Do jeho bytu nad ránem vtrhlo ozbrojené komando a domnívaje se, že je těžce ozbrojen, ho pro jistotu ihned zpacifikovalo. Poté byl v obrněném vozidle převezen do věznice se zvýšenou ostrahou. Za několik dní byl v okovech přemístěn k výslechu. Zjistil, že byl udán kvůli zradě své vlasti. Velmi překvapen se jim snažil říci, že se spletli, a že tohle je všechno jeden veliký omyl. Část přítomných se tvářila, že neposlouchají. Zbytek měl obličej připomínající náhrobní kameny. Byly tiché, strnulé. Vlastizrada je vážný zločin.

Následovaly dlouhé dny, během kterých byly přednášeny důkazy, vyslyšení svědci, probíhaly dlouhé debaty o tom, co se stalo, a co ne. Důvěryhodné zdroje potvrdily, že pana Josefa K. viděly na místech, které souvisely s protivládními aktivitami. Jiní, opět neomylní lidé zase tvrdili úplný opak. Josef to vše nesl překvapivě dobře, celý ten případ mu připomínal ze všeho nejvíce sen. Divný sen, trochu rozpitý, jako když namalujete obrázek vodovými barvami. V cele měl několik knih, které si prohlížel a přemýšlel u toho. Listoval jimi dlouhé hodiny, aniž by přečetl jediné slovo. Prohlížel si písmena, prohlížel si slova, ale nikdy nepronikl za jejich formální podobu, nikdy si nepřipustil jejich obsah.

Konečně přišel den soudu. Josef poslouchal proslovy těch, které identifikoval jako žalobce, obhájce a soudce, ale jejich slovům nerozuměl. Poznal jednotlivá slova, ale jejich význam mu zůstal skryt. Nepochopil tak ani rozsudek, který nad ním, aniž by mu byl dán prostor se vyjádřit, soudce vynesl. Byl odvezen do jiné věznice, kde nebyly knihy, za to tam musel pracovat u dlouhého a širokého pásu. Ubíhala na něm nekonečná řada špejlí, z nichž každou měl zvednout, přelomit na půl a položit na jiný pás, který zlomené špejle odvážel neznámo kam. To vše

pochoopil z instruktážních obrázků na zdech továrny, protože na něj od vynesení rozsudku nikdo nepromluvil. Pochopil taky, že v případě, že se jeho práce zpomalí, nebo přímo zastaví, dojde k okamžitému trestu ve formě nepříjemného elektrického šoku. O čemž se brzy přesvědčil na vlastní kůži.

Přemýšlel zrovna o všech těch slovech, která mu nedávala absolutně žádný smysl, snažil se v nich najít význam. Byla pro něj jako hádanky, jako ty nejtěžší rébusy na tomto světě, a on ne a ne přijít na to, co znamenaly. Před očima se mu honila jednotlivá písmenka různých barev a velikostí, prolínala se, občas na chvíli vytvořila dvojici či dokonce trojici, než se zase každé vydalo jiným, vlastním směrem. Snad blouznil, písmenka tam byla, před jeho očima a zdála se být stejně reálná, jako všechno ostatní okolo něj. Ba možná i víc, postupně zastiňovala veškeré tvary, všechno okolní dění, a on jim tak samo sebou začal věnovat více pozornosti, než věcem ostatním. Pohyby jeho rukou, které se natahovaly po špejlích, lámaly je a dvě poloviny pak pokládaly na jiný pás, se postupně zpomalovaly, až nakonec ustaly úplně.

Jen tam tak seděl a hleděl kamsi před sebe. Kdyby se vedle něj postavil či posadil někdo další a zadíval se stejným směrem, netušil by, co se děje, nechápal by, na co tak zaujatě hledí. Před ním byla přece jen obyčejná, ničím nezajímavá kamenná zeď. Josef K. na ni však i přesto hleděl jako na tu nejúžasnější věc, kterou kdy spatřil, naprosto hypnotizován, fascinován. Zeď už ani nevnímal, sledoval jen barevná písmena různých velikostí, která teď divoce tančila před jeho očima.

A to byl přesně ten okamžik, kdy jeho tělem projela elektrická rána. Nebyla tak silná, aby mu snad ublížila či ho dokonce zabila, přesto však byla dostatečně silná na to, aby ho vytrhla z jeho blouznění a vrátila ho zpátky do té šedé, nudné a kruté reality. Několikrát zamrkal, písmena byla tatam. Před ním se opět rozprostíralo pouze šero nevábné místnosti, chladná, kamenná zeď a dva pásy plné špejlí. Onen návrat do reality mu však trval příliš dlouho, a tak než se nadál, přišla rána druhá. Nedal by za to ruku do ohně, zdálo se mu však, že všechny ty rány nemají žádný jiný účel, než pobavit. Najednou měl pocit, že ho sleduje někdo, kdo se v jeho bolesti vyžívá. Třetí rána. Neubráníl se hlasitému výkřiku. Znova se pustil do lámání špejlí. Ale ne na dlouho. Někdo za ním opravdu stál.

Cítil jeho dech. Chtěl se otočit. Ne! Promluvil hlas za ním. „jinam Nyní budete převedeni... Původně jste smrti měl být odsouzen k trestu, ale my pro jsme vás osvobodili a to nejen... možná slavným Nyní se stanete, nebo alespoň průkopníkem budete vědecké nové metody. svobodný Budete.“

KONEC.

KOMU ZVONÍ HRANA

Ležel v lese, natažen na hnědém jehličí, bradu opíral o složené paže a vysoko v korunách borovic mu nad hlavou vanul vítr. Užíval si letního odpoledne. Neměl nic na práci, a tak spokojeně ležel na měkké, vyhřáté zemi. I přesto, že nynější dny byly poměrně horké, v lese byla teplota příjemná, a tak ho v jeho nicedělání nemělo co rušit. Hleděl kamsi před sebe, pozoroval jehličí, z něhož na pár místech vyrůstala stébla trávy či malé keříčky, které na svých tenkých větvičkách nesly sladké, tmavě modré plody. Občas vítr zavál silněji a rozcuchal mu už tak rozčepýřené tmavě hnědé vlasy. Užíval si pohodového, klidného dne, nad ničím nepřemýšlel. Odpoutal se od veškerých běžných starostí a na rtech mu tak pohrával úsměv. Zase jednou se cítil opravdu šťastný. Dívka vedle něho něco zamumlala z hlubokého spánku. S láskou se na ni podíval. Poznal ji teprve před pár měsíci, ale už teď věděl, že ji hluboce a vášnivě miluje. Tahle chvíle byla pro jeho záměry naprosto dokonalá. Věděl, že by se měl okamžitě sbalit a odejít, ale nějak se k tomu nedokázal přinutit. Nohy ho neposlouchaly. Stejně tomu bylo před chvílí, kdy šel po cestě a náhodou narazil na tohle překrásné stvoření. Čas ale nejspíš utíkal rychleji, než se mu zdálo. Poslední paprsky slunce mizely za obzorem a bylo jen otázkou času, kdy se všude rozhostí úplná tma. Pohladil ji po tváři. Měla krásný obličej plné něhy. Vypadala tak nevinně. Políbil ji na tvář. Zvedl se a naposledy si vtiskl do paměti tuhle bytost připomínající anděla.

Dívka se probudila. Vedle ní nikdo neležel. Byla už tma a třásla se zimou. „Lásko, kde jsi?“ volala do prázdnoty. Nic se ale neozvalo. Byla tam sama. Nad hlavou jí přelétl noční pták, předčasně vzbuzen jejím zvoláním.

Kroužil na obloze, vyhledával vzdušné proudy, ale po chvíli, jako by ho to přestalo bavit, usedl na větev vysokého stromu. Chvíli jen tak seděl. Pak se najednou zvedl a odletěl.

Dívka ho celou dobu pozorovala. Tolik jí připomínal jejího milovaného. Záhadně se zjevil, tak krásný a důstojný, nemohla z něj spustit oči. A pak byl najednou pryč.

Věděla, že se to stane, ale nečekala, že odejde tak brzo.

Mladý muž uháněl po téměř neviditelné lesní stezce. S houstnoucí tmou skoro nic neviděl, ale i tak neustával v běhu. Jako stín se tiše a nenápadně prodíral lesním porostem.

Po chvíli vyšel na palouček. Pásly se tam srny. Mladík se nemohl ubránit vzpomínce na svou milovanou. Chtěl by zůstat s ní, držet jí v náručí... ale nemůže. Poklekl do nízké trávy a položil obě dlaně na zem. Zhluboka se nadechl a chtělo se mu vykřiknout, ale síla jej už opouštěla, cítil se slabším a slabším. Copak to nikdy neskončí? Copak tohle prokletí, tahle hana, nikdy neskončí? Křičel beze slov do nebe, které zakryly mraky, nastala úplná tma. Slyšel tlukot svého srdce, ale... moment, to není moje srdce, uvědomil si s hrůzou. To není moje srdce, co slyším, zvuk se mezitím zesiloval, plnil celý palouk, pak les, nebe a celý svět, bušil mu ve spáncích, chtěl jej rozervat, roztrhnout, nedalo se to vydržet, ten zvuk... ten zvuk... ten tlukot srdce. Jejího srdce! Ach bože.

Bylo příliš pozdě. Proč, proč?! Proč jen se tohle stane pokaždé, sotva s někým naváže bližší vztah... Nemůže... nesmí. Už si nesmí dovolit žádné city, byť jen pouhé přátelství, náklonnost k druhému člověku. Pokaždé se stane něco strašného... nesmí. Nesmí takhle dál ubližovat, už nikomu. V jeho nitru stále bilo to srdce, cizí, avšak podivně známé, její srdce. Srdce oné dívky, kterou potkal teprve nedávno, ale i přesto si k ní vybudoval pevný vztah. Zamíloval se do ní a to byla chyba. Už nikdy ji neuvidí, nikdy.

Byl prokletý, byl zvíře, nelidská, ohavná stvůra. Pozvedl ruce a sklonil hlavu, pohled mu pomalu přešel z temného lesa na své dlaně. I přesto, že kolem něj vládla tma, tak hustá, že by se v ní každý člověk ztratil, on stále jasně viděl. To bylo ono. Nebyl člověk, ne. Podíval se na své prsty, potřísněné krví nevinné dívky, kterou miloval. Za nehty měl cáry její kůže a masa. Jednu ruku zvedl ještě výš, až dokud se jeho rty nedotkly předloktí, bělostného a dosud neposkvrněného. Poté, co však ruku opět odtáhl, se na ní objevil otisk jeho rtů, vyčítavě na něj hleděl. Krev. Její krev... dalšího člověka, kterého miloval.

Takhle už to dál nejde. Musí to skončit, přestat, hned! Musí se toho zvířete, té stvůry v sobě zbavit. Bude to jeho poslední oběť.

KONEC.

VELKÝ GATSBY

Když jsem byl mladší a všechno se mě hloub dotýkalo, dal mi otec jednu radu, která se mi od té doby honí hlavou. Dodnes si naprosto přesně pamatuju, jak za mnou ten večer přišel. Ležel jsem v posteli, už jsem pomalu usínal a najednou tam stál. Mám podezření, že byl i trochu opilý, ale v tom věku jsem ani přesně nevěděl, co to opilost vlastně je. Posadil se na mou postel, podíval se na mě a já jeho pohled chvíli opětoval. Potom začal pomalu mluvit, slova se mu pletla, ale tenkrát jsem přesně nevěděl proč.

„Synu, dám ti radu do života, nikdy neposlouchej od ostatních rady do života. Neudělej stejnou chybu jako já, žij si život tak, jak chceš a ne jak ti ostatní říkají, že by si ho žít měl. Všechny rady od všech jsem vyslyšel. Vše co mi poradili, abych byl lepší člověk a abych se jim více líbil... a teď mě akorát většina přátel zavrhla, protože jsem se změnil. Toto je moje rada do života pro tebe. Víš, jsi můj jediný syn. Chci, abys měl lepší život než já.“

Najednou se rozbřečel. Stékaly mu po tváři slzy zoufalství.

„Proč? Proboha proč?“ zařval. Cítit jeho bolest v hlase, trhalo mi to srdce. Poslechl jsem.

Spousta lidí mi radila, ať udělám to, či ono. Občas to byly dobré rady. Někdy zas tak bezchybné nebyly. Ono je ale to vlastně ale jedno, protože jsem je nikdy neposlouchal.

Možná proto tu nyní jsem. Za mřížemi věznice čekám na svůj rozsudek. No, když mi říkali, že nemám toho člověka zabíjet, možná to patřilo mezi ty lepší rady. Ale co, u soudu řeknu, že to bylo v opilosti a v afektu. Nic moc velkého se nestane.

Pár let teď nevidím svou matku. To jediné mi snad bude chybět. I když se z mého otce stala jen opilecká troska, a já už mám pár záznamů v trestním rejstříku, vždycky stála při nás. Doufám, že tu dnes bude.

Dveře do cely se otevřely. Zřízenec mi nasadil pouta a pomalu mě vedl dlouhou chodbou. Nevěděl jsem kam, ale bylo mi to jedno. Šel jsem prostě půl kroku vedle něj a půl kroku za ním. Prošli jsme několika kontrolními body, několika bránami a nakonec jsme k mému velkému překvapení stáli venku, před budovou věznice. Rozhlédl se, pak mi sundal pouta a já se mu poprvé mohl podívat do tváře. Nikdy jsem ho neviděl, tvář mi byla zcela neznámá, o to víc

jsem nerozuměl, nechápal... On mi však řekl jen jedno slovo, „Mariana“. A pokynul hlavou směrem k blízkému křoví, abych se vypařil. Mariana je moje matka.

Nechápal jsem pořád mnoho, ale tolik, že se mám začít hýbat, jsem přece jen pochopil. Zmizel jsem v křoví a pokračoval dál, dolů k řece. Snažil jsem se uklidnit, přeci jen, roztěkaný a vyděšený chlápek ve vězeňském mundúru není zrovna nenápadný. Potřeboval jsem civilní šaty a nějaký úkryt. A to rychle.

První problém k mému překvapení odpadl hned vzápětí, když jsem v křoví u řeky objevil úhledně zabalený papírový balík. Byly v něm kalhoty, tričko a bunda. Moje bunda! Tu mi koupila máma loni. Moc jsem ji nenosil, ale jasně, byla to ona! Co se to tady děje? Zamračený a zamyšlený jsem však civil na sebe naházela a vězeňský šat putoval do papíru a následně, zatěžkán přivázaným kamenem, na dno řeky. To bychom měli, jenže co teď?

Domů jsem samozřejmě jít nemohl, tak jsem zvolil Pedra. Jednoho ze svých starých kamarádů, kteří pamatují doby, kdy nám všem bylo tak nějak líp.

Dostat se k Pedrovi nebyl zas takový problém, nebylo to daleko. Rychle mi otevřel a stejně rychle za mnou zavřel. Vyjeveně na mě civěl, stejně jako já před několika okamžiky nechápal, co tu dělám. Muselo se mu donést, že jsem byl za mřížemi, jelikož na mě hleděl lehce podezřívavě, avšak byl to můj přítel, a tak se ke mně ani přesto neotočil zády. V rychlosti jsem mu překotně vyprávěl všechno, co se mi dnes přihodilo, od překvapivého, nelegálního propuštění z vězení, které onoho dozorce jistě mohlo dostat do pěkných malérů, bůh mu žehnej; přes nečekaný nález mých šatů, úhledně zabalených v papírovém balíčku na břehu řeky až po můj instinkt jít první za ním.

Pozorně poslouchal mé vyprávění, zamyšleně krčil čelo a přikyvoval. Když už jsem měl pocit, že není co říct, odmlčel jsem se. Pedro se tvářil vážně, ale nic neříkal a upřeně zíral na kachličkovanou podlahu. Nakonec přece jen zvedl oči a začal, „Dám ti jednu radu do života...“

KONEC.

BABIČKA

Babička měla syna a dvě dcery. Nejstarší byl Kazimír. Jeho sestry, dvojčata Bětuška a Pětuška, které se narodily krátce před dědečkovou smrtí, byly jeho jedinou radostí. Starat o své mladší sestry, nic jiného nepotřeboval.

A z toho byl babička smutná. Kazimír, tak mladý a krásný, seděl celé dny doma a obskakoval její vnučky. Bez možnosti udělat si přátele, nebo se do někoho zamilovat.

Ano, pomáhal jí sice v domácnosti, ale i tak...

Jednoho dne se babička rozhodla. Kazimír už nebude jen sedět doma. Pošle ho jako čeledína k sedlákovi Oukropovi. Byl to přísný, ale spravedlivý muž, a stará vdova věděla, že se u něj její vnuk nebude mít špatně.

Po pár dnech nastoupil Kazimír do služby. Jako čeledín se měl starat hlavně o sedlákovy koně. Pracovitý hoch po chvíli přišel práci na kloub. Celé dny trávil ve stájích nebo na pastvách. A o koně se staral se stejnou péčí, láskou a oddaností, jako předtím o své sestry. Když si to babička uvědomila, bylo jí z toho zase smutno. „Copak toho kluka nebaví nic jiného, než se starat o druhé?“ hudovala v rozhovoru se svou kamarádkou hraběnkou von Mostkowitz. Hraběnka von Mostkowitz ji pozorně vyslechla a nakonec řekla, „Běto, nezlob se na mě, ale myslím, že kluka je na čase poslat někam dál, někam do světa, rozumíš – tam bude sám potřebovat pomoc a na pomáhání druhým nebude mít čas.“ Babička o tom z počátku nechtěla ani slyšet, ale za pár týdnů se jí to rozleželo v hlavě a nakonec souhlasila. Hraběnka se rozhodla využít svých kontaktů ve Vídni a Kazimír tak získal místo v jedné hospodě na okraji města.

Byl to zájezdní hostinec, a Kazimír tak měl dnem i nocí plné ruce práce. Zdálo se, že tužby babičky se konečně naplní – Kazimír se musel naučit spoustu nových věcí, nehledě na to, že německy uměl špatně, a tak mu práce nejprve dělala značné potíže. Nebyl by to ale on, kdyby se s tím nepopral, jak nejlépe uměl. Netrvalo dlouho a Kazimírovi začala jít práce pěkně od ruky. Co nezvládal pomocí své úzké slovní zásoby, doplňoval posunky a gesty, a tak vždy přišel na to, co po něm zákazník chce a vyhověl mu, jak nejlépe uměl. Mnohem lépe, než kdejaký dlouholetý hostinský. O své zákazníky, byť to byli lidé, které mnohdy viděl poprvé a naposledy ve svém životě, se staral se stejnou péčí a láskou, jako o své sestry a později i sedlákovy koně.

Kdykoliv měl chvíli času, posílal dopisy své babičce, ve kterých se jí svěřoval se svými zážitky, o své práci, a nezapomněl se zmínit ani o píli, s jakou pečoval

o všechny návštěvníky. Zpočátku byla babička vždy šťastná, když jí přišel dopis od milovaného vnuka, postupem času ji však dopisy přestaly těšit. Místo toho nad nimi zarmouceně seděla s hlavou v dlaních. „Co já s tím klukem budu dělat?!“ bědovala marně. „Ať se snažím, jak se snažím, pořád se o vše stará s tou svou přehnanou pílí a láskou.“

A tak to šlo dál a dál. Ať už Kazimír dělal cokoli, i když to byla práce jemu neznámá či taková, do které se ostatním příliš nechtělo, Kazimír ji vykonával s radostí, starostlivě a pečlivě. Úsměv z tváře mu snad ani na chvíli nemizel, ať se dělo, co se dělo.

V tom to babičku napadlo. Pošle Kazimíra do armády, tam už té jeho dobrotě utnou štipec. A tak taky udělala. Hned v dalším dopisu mu napsala, ať se okamžitě vrátí domů, že pro něj má práci, která je pro něj jako stvořená. A už si malovala, jaký bude z jejího vnuka pořádný nabručený, věčně mrzutý a v neposlední řadě taky pěkně pesimistický chlap. Hned, jak zabije svého prvního nepřítele a vydrancuje svou první vesnici, z něj bude někdo, koho mu budou závidět všechny babičky široko daleko.

Bohužel, jak se ukázalo, Kazimír z toho nápadu už tak nadšený nebyl. Já a armáda, babičko moje zlatá, já se přeci do armády vůbec nehodím. Všichni tam jsou takový hrozní kakabusové, mně by se tam vůbec ale vůbec nelíbilo. Babičce dalo hodně zabrat, aby Kazimíra přesvědčila, nakonec se jí to podařilo. To ale nevěděla, že byla nejhorší chyba, kterou mohla udělat. Za pár měsíců jí přišel dopis, byl velmi stručný.

Vážená paní Smutná,

Váš vnuk je mrtvý. Padl hrdinně za svou vlast, když pomáhal zraněnému kamarádovi.

S pozdravem seržant Pielle.

KONEC.

LitRýna je literární časopisek studentů semináře tvůrčího psaní do každé hodiny, příloha školního časopisu Wolkroviny.

Za obsah zodpovídá redakční rada, který zní: Piš holoubku, piš, brzy zcepeníš.

Na titulní stránce se na Vás dívá Milan Kundera. Leden 2017.

Post Scriptum

V dnešním čísle Wolkrovin na vás čeká rozhovor s Tomášem Kozárkem, absolventem našeho gymnázia. Nyní Tomáš dokončuje Ph.D. studia na Masarykově univerzitě v Brně.

Působil na Úřadu pro mezinárodněprávní ochranu dětí a několik let působil v International student club MU Brno. V současnosti pracuje pro Ministerstvu průmyslu a obchodu (na oddělení mezinárodního práva) a se svým zaměstnáním je zcela spokojen. Díky svému zaměstnání rovněž hodně cestuje. Na závěr si můžete přečíst vzkaz určený pro vás, naše čtenáře a studenty Gymnázia Jiřího Wolkeru. Přeji hezké čtení.

1. Aktuálně dokončujete Ph.D. studia na *Právnické fakultě Masarykovy univerzity*, proč sis vybral právě tento obor? A jak svá studia doposud hodnotíš?

To, že chci být právníkem, jsem říkal už na základní škole. Těžko říct, proč. Nějakým způsobem mě toto povolání lákalo. Tehdy jsem si představoval, že budu řešit problémy lidí a vydělávat hodně peněz. Postupem času jsem zjistil, že mě právo opravdu baví. Baví mě řešit různé problémy a hledat pro ně řešení. Moje studium na Masarykově univerzitě proto hodnotím hodně pozitivně. Právnická fakulta je na opravdu vysoké úrovni, i když vždycky je tu prostor pro vývoj a zlepšování. Po dokončení magisterského studia jsem se rozhodl, že chci na škole pokračovat. Vybral jsem si obor Mezinárodní právo soukromé a musím říct, že jsem si díky Ph.D. studiím uvědomil v právu spoustu věcí, které mi před tím unikaly, a pochopil souvislosti, které mi do té doby nedocházely. Teď se pomalu chýlím ke konci, pracuji na své disertační práci a rozhodně nelituji, že jsem ve studiu pokračoval.

2. Zároveň teď pracuješ pro Ministerstvo průmyslu a obchodu na oddělení mezinárodního práva, v čem spočívá tvá práce?

Pracuji na oddělení mezinárodního práva a má práce se skládá z více částí. Obecně poskytuji právní poradenství věcným odborům (např. energetici nebo pracovníci zaměřující se na určité země), zpracovávám různé analýzy, podílím se na sjednávání mezinárodních smluv, na formulování postojů ČR v rámci EU v oblasti společné obchodní politiky a hodně cestuji, např. do Bruselu nebo do Vídně. Moje práce je různorodá a učím se v ní spoustu zajímavých věcí. Zároveň mám možnost být u hodně důležitých záležitostí, jako např. sjednávání obchodní dohody mezi EU a jejími členskými státy na jedné straně a USA na straně druhé (tzv. TTIP). Samozřejmě je zde i administrativní stránka věci. Konec konců se jedná o státní správu. Tu ale nepovažuji za nějak zvlášť rušivou nebo obtěžující. Můžu říct, že mám svou práci rád.

3. Přibližně rok jsi působil na Úřadu pro mezinárodně právní ochranu dětí, jak ses k takovému právnímu odvětví dostal a co ti tato praxe dala?

Dostal jsem se k tomu náhodou. Sháněl jsem tehdy místo, kde bych mohl absolvovat odbornou praxi. Měl jsem už za sebou měsíc praxe na Okresním soudě v Prostějově a hledal jsem něco nového, kde bych mohl pracovat se svou němčinou. Na ÚMPODu jsem si uvědomil, jak moc mě mezinárodní právo soukromé baví, což u studentů práv nebývá moc zvykem. Měl jsem možnost zjistit, jak tento obor funguje v praxi, a zároveň poznat, jaká je práce ve státní správě. Díky této zkušenosti jsem se rozhodl, že bych chtěl ve státní správě pracovat a přispět k rozvoji ČR. Zní to dost jako velké klišé, ale myslím to upřímně. Pokud do státní správy člověk nejde s tím, že chce něco změnit nebo nějaké věci posunout v před, tak ho ta práce může rychle semlít.

4. Několik let jsi působil v International student club MU Brno, můžeš našim čtenářům přiblížit, o co se vlastně jedná? Jaký byl tvůj úkol a proč bys ISC Brno doporučil?

ISC MU Brno je studentský spolek fungující jako nezisková studentská organizace zaměřená na práci se zahraničními studenty, kteří přijeli studovat do ČR, ať už se jedná o studenty programu Erasmus nebo jiného programu. Je součástí celoevropské sítě Erasmus Student Network, která sdružuje podobné spolky z celé Evropy. Působit v ISC MU Brno byla neobyčejná a skvělá zkušenost. ISC se snaží co nejvíce usnadnit zahraničním studentům pobyt v ČR. Pomáhá jim např. při komunikaci se státními úřady nebo s doktory, ale také organizuje spoustu volnočasových aktivit zaměřených na sdružování lidí (ISC MU Brno je známé svou politikou minimálně jedné aktivity denně). Celý spolek je poháněn nadšením svých členů, jejich volným časem a odhodláním a působení v něm je asi jedna z nejvíce formujících zkušeností, které jsem zažil. Začínal jsem jako řadový člen, který pomáhal organizovat sportovní aktivity, a postupně jsem se dostal až do samotného vedení spolku, kde jsem měl na starosti organizování všech aktivit. Měl jsem k tomu tým asi 13 lidí. Bylo to hodně náročné, protože jsem zároveň v daném roce psal diplomovou práci a dělal státnice, ale byla to velmi dobrá zkušenost, kterou můžu doporučit všem. Potkal jsem díky tomu spoustu zajímavých lidí a udělal si přátele doslova po celém světě.

5. V zastoupení Jihomoravského kraje jsi byl měsíc na stáži v Bruselu, jak tvá stáž probíhala?

Hodně jsem chodil na akce pořádané jinými zastoupeními a pořizoval z nich zápisy. Také jsem pomáhal s běžným chodem zastoupení a pomáhal jsem organizovat Czech Street Festival, což je velká akce před budovou Stálého zastoupení ČR v Bruselu, kde se prezentují jednotlivé kraje.

6. Jak vzpomínáš na svá středoškolská léta? Jaký jsi byl tehdy student?

Na svoje středoškolská studia vzpomínám rád. Měl jsem štěstí na dobré učitele a super spolužáky. Možná si některé věci nostalgicky idealizují, ale s klidným

svědomím můžu říct, že GJW je velmi dobrá škola, která mě docela dobře připravila na vysokoškolská studia.

Student jsem byl v určitých ohledech ledabylý, což se mi párkrát vymstilo, a zpětně viděno bych se některým předmětům věnoval více, např. angličtině, ale jinak jsem se učil dobře a relativně rychle chápal. Když mě něco bavilo, tak jsem se do toho dokázal ponořit.

7. Jak nejraději trávíš svůj volný čas?

Volný čas rád trávím se svými přáteli a se svým přítelem. Hodně čtu, běhám, cestuji, rád vařím a ještě raději jím, sleduji filmy a seriály a poslouchám muziku. Dřív jsem kreslil, ale teď už to dělám jen občasně.

8. Máš na konec nějaký vzkaz pro naše čtenáře?

Chtěl bych jim vzkázat, aby svůj čas na střední škole využili moudře a produktivně. Může to znít jako hodně hloupá rada a kdyby mi ji někdo na střední dal, tak jen protočím oči, ale pravdou je, že návyky, které člověk získá na střední škole, se s ním potáhnou až do konce života. Zároveň by se na střední škole měli naučit být co nejvíce samostatní a diskutovat se svými učiteli. Na vysoké škole nikdo nikoho za ruku nevodí. Umět se smysluplně vyjádřit a vést rozumný dialog je velká konkurenční výhoda, jejíž cena neustále roste.

Veronika Voglová a Tomáš Kozárek

JE BRZY RÁNO

STÁLE JE TMA

ZASTÁVÁM MNOHO FUNKCÍ

MÉ JMÉNO JE WALTER ATWOOD

ÚČASTNÍM SE KOLONIZACÍ VE JMÉNU NAŠEHO IMPÉRIA.

JSEM ODBORNÍK NA CIZÍ KULTURY, ARCHEOLOG, VYJEDNAVAČ A VPODSTATĚ VŠE NA CO SI VZPOMENETE.

HOP!

MOMENTÁLNĚ JSEM BYL POVĚŘEN ÚČASTÍ NA KOLONIZACI VÝCHODNÍ ČÁSTI SVĚTA

ZA POSLEDNÍCH NĚKOLIK DESÍTEK LET DOŠLO K VELKÉMU ROZMACHU, PŘEDEVŠÍM VE STROJÍRENSTVÍ A PRŮMYSLU

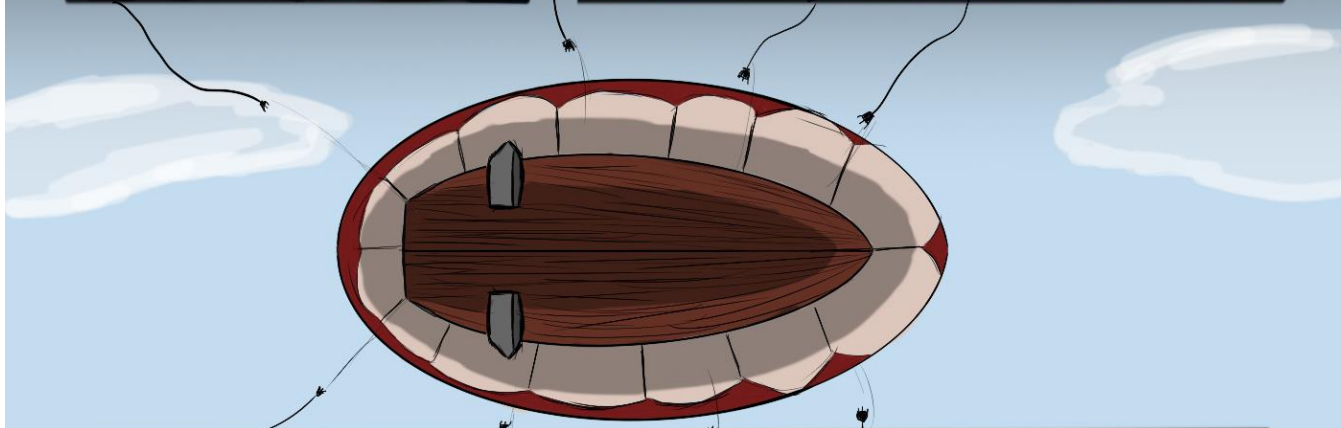
JEDNÍM Z NEJLEPŠÍCH VYNÁLEZŮ TÉTO DOBY JE VZDUCHOLOŤ

UMOŽŇUJE NÁM PŘEKROČIT VELKÉ VZDÁLENOSTI ZA VELICE KRÁTKOU DOBU

UVOLNIT LANA!

GVAK!

VZLÉTÁME, PŘED NÁMI JE NĚKOLIKA TÝDENNÍ CESTA, KTERÁ BY NÁM CHŮZÍ ZABRALA NĚKOLIK LET

VĚTŠINU ČASU JSEM TRÁVIL VE SVÉ KAJUTĚ. A TAK JSEM SE SEZNÁMIL JEN S NĚKOLIKA MÁLO LIDMI:

KAPITÁN BLANCHARD

ELEANOR, DOKTORKA

A STANLEY CLAYTON - VĚDEC

DO KONCE LETU NÁM ZBÝVÁ UŽ JEN NĚKOLIK DNÍ

SEDÍM VE SVÉ KAJUTĚ A PÍŠI JEDEN Z NĚKOLIKA NUDNÝCH ZÁZPISŮ DO LODNÍHO DENÍKU

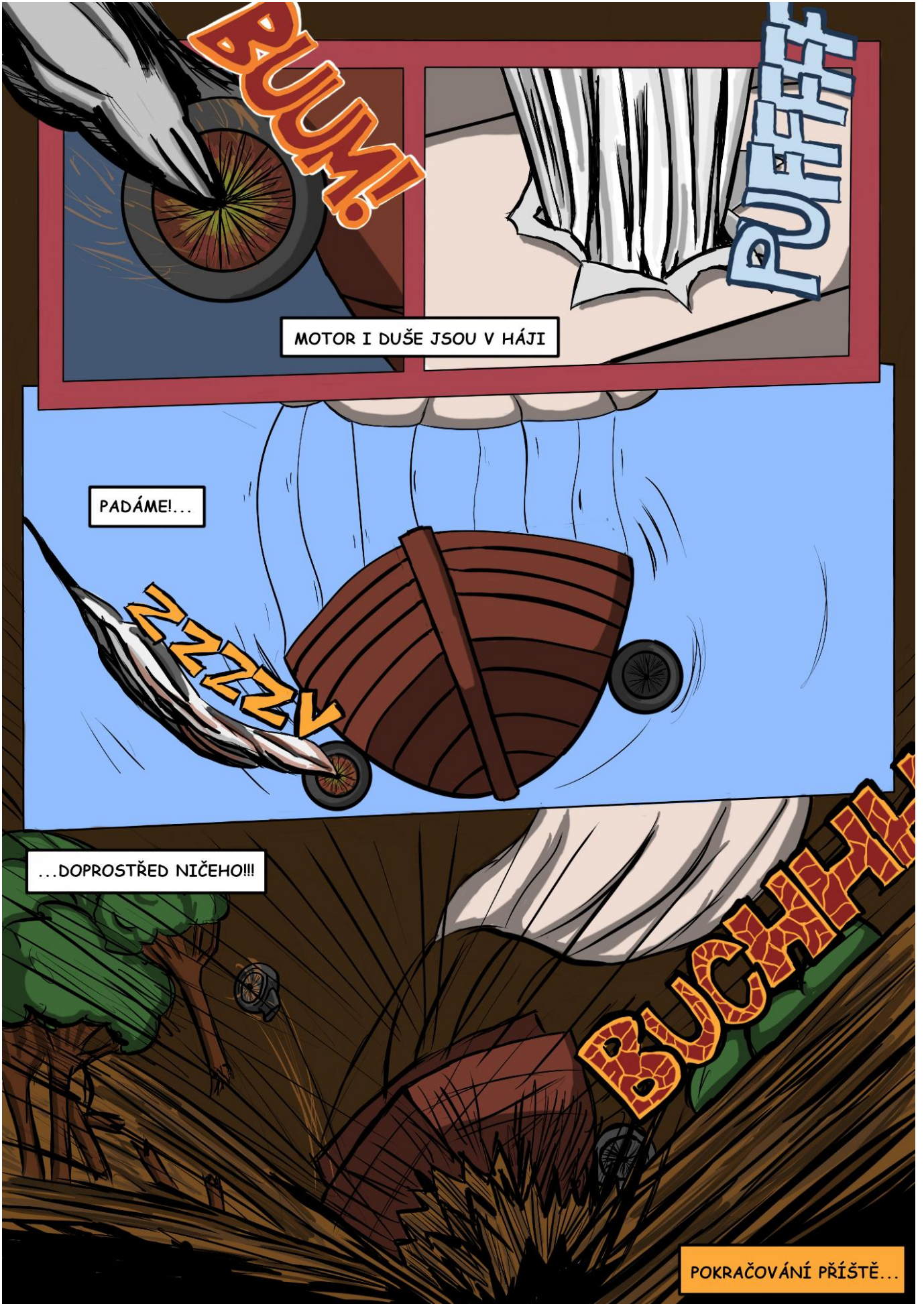

BUCHNN!

KDYŽ V TOM SLYŠÍM DĚ ZA SEBOU JDOUCÍ RÁNY!

VYJDU VEN...

BUUM!

PUFFFF

MOTOR I DUŠE JSOU V HÁJI

PADÁME!...

ZZZZZ

...DOPROSTŘED NIČEHO!!!

BUCH!!!

POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ...

Myšlenka

Je prosinec. Venku bohužel nesněží, ale je zima a pošmourno. Počasí možná na to, pustit si nějaký dobrý film nebo sednout ke knize. Možná se vám zpočátku nechce, ale když si uvaříte čaj, nohy si přikryjete dekou a rozsvítíte si lampu, nálada na čtení přijde sama.

Otevřete knihu. Oči se vám zastaví na prvním slově prvního řádku první kapitoly. Taky vám ty knihy přijdou tak fascinující? Nejdříve se vám do toho nechtělo, ale teď už jste na straně třicet sedm a nemůžete se dočkat, až zjistíte, jak se z tohoto hlavní hrdina vymotá. Třeba se s ním dostanete do fiktivního světa plného magie nebo do zaplivané uličky nějakého amerického města. Tak či tak musíte ve čtení pokračovat.

Zavrtáte se hlouběji pod deku, opřete se o polštář. Odcházíte s postavami na neznámé místo. Je tam tma, zima. Vítr fouká, listy stromů šustí, větve praskají. Jako byste tam byli. Jeden z hrdinů se ztratí a ostatní ho jdou hledat, ale vtom... „Jsem doma! Pojd' mi pomoci s nákupem.“ To jako vážně? Teď? Neříkejte, že se vám to nikdy nestalo.

S mírným ušklíbnutím založíte stránku, knihu odložíte a vymotáte nohy z deky, abyste mohli jít vybalit nákup. Samozřejmě se to protáhne o další aktivity, na které jsme během dne zapomněli.

Konečně zase uleháte a schováváte zmrzlé nohy zpět pod deku. Otevřete knihu a straně sto šedesát tři, kde jste byli donuceni skončit v půlce strany. Pro jistotu se to přečtete ještě jednou. Do takové atmosféry se ale už znovu nedostanete. Podobné pocity ucítíte až o dalších deset stran později, kdy je strašidelná situace dávno za vámi.

A je to tady. Nesnáším konce. Ještě tři řádky, dva, jeden. Poslední slovo posledního řádku poslední kapitoly. Konec.

Kniha vám ukázala nový svět. Další den se o něj podělíte se svými kamarády. Ale navždy si zapamatujete aspoň píd' z úžasné krajiny, kterou jste se svými novými přáteli prošli. Příběhy přece nikdy nekončí a knihy neumírají.

Marie Fialová, 3.A

Fejeton

Ta nejlepší přítelkyně na světě

Znám ji celý svůj život. Občas je veselá, někdy zase smutná. Někdy není k zastavení a hraje mi v hlavě celé dny. Jindy ji pouštím jedním uchem dovnitř, druhým ven. Štve mě a já štvu ji. Nebo si to alespoň myslím. Dokáže brát věci vážně, ale je s ní taky legrace. Občas se s ní bojím, ale ne proto, že by na mě byla zlá. Naopak. Pokaždé, když mi něco je, dokáže mě uklidnit. Někdy i poradit. Nemusí ale vždycky něco říkat. Stačí, aby prostě byla poblíž. V tom, jak se vyjadřuje, je ovšem perfektní. Někdy sice bývá moc rychlá a občas se zase dokáže neuvěřitelně ploužit, ba i zaseknout, ovšem má svůj vlastní osobitý styl. Svým způsobem hned několik. A proto ji zbožňuju. Je vždycky originální, i když se občas zdá, že v některých chvílích se opakuje. Brávám ji s sebou i na různé cesty, nakupujeme spolu, chodíme do kin a divadel, díváme se na různé filmy, seriály. To všechno ji zajímá a aktivně se do toho taky zapojuje. Nejčastěji s ní trávím ale čas doma. Když není poblíž, stává se mi, že na ni čas od času myslím, hlavně když čtu nějakou knížku a náhle se mi vybaví těch několik slov, které mi onehdy řekla.

Dokonce s ní sportuji! Sem tam si jdeme zaběhat, někdy se setkáváme v posilovně. Co ji ale baví nejvíce, jsou různé taneční kreaace. Umí jich snad milion! Přes občasné zlosti, které s ní zažívám a přes všechnu bolest, kterou si u ní vylívám, je to moje nejlepší kamarádka a já ji mám za to ráda.

A jak se vlastně jmenuje? Hudba.

Zuzana Hadrová

REDAKCE WOLKROVIN

Šéfredaktor: Jakub Jílek (3.A)

Redaktoři: Adéla Dostálková (2.A), Martin Dobeš (O4.A),
Veronika Voglová (3.A), David Majirský (3.A), Zuzana Hadrová
(O6.A)